

Arrest

**nr. 343 751 van 27 maart 2026
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2026.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DETHIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, dient op 9 januari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 oktober 2019 beslist de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de niet-ontvankelijkheid van voormeld verzoek omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bij arrest met nummer 336 417 van 5 juni 2020 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 2 februari 2026 dient verzoeker, vanuit het repatriëringscentrum 127 bis, een tweede verzoek om internationale bescherming in. De adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) beslist op 10 maart 2026 tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend beschermingsverzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag per drager aan verzoeker ter kennis is gebracht, en die luidt als volgt:

“[...]”

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Somaliland. U vluchtte uit Somaliland in 2008 uit vrees voor bloedwraak. Uw broer heeft twee personen vermoord en u vreest de bloedwraak van de familie van de slachtoffers.

In 2008 kwam u op het Italiaanse eiland Lampedusa terecht, waar uw vingerafdrukken werden afgenomen en uw een verzoek om internationale bescherming indiende. Twee weken later werd u overgebracht naar Masina in Sicilië, waar u een week verbleef. U stelde dat de Italiaanse overheid u de keuze gaf om te blijven dan wel naar een ander Europees land verder te reizen. U wilde in Italië niet blijven en de Italiaanse overheid liet u gaan.

U reisde per bus naar Nederland en Zweden, waarna u per boot in Finland toekwam en er een verzoek om internationale bescherming indiende. De Finse overheid weigerde uw verzoek omdat op basis van Eurodac werd vastgesteld dat u reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Italië. De Finse overheid liet u de keuze om hetzij zelfstandig hetzij met Finse bijstand naar Italië terug te keren. Na een verblijf van vier maanden in Finland, reisde u verder naar Zweden en diende er een verzoek om internationale bescherming in. De Zweedse overheid weigerde uw verzoek omdat op basis van Eurodac werd vastgesteld dat u reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Italië. Na een verblijf van twee maanden in Zweden reisde u naar Nederland, waar uw verzoek om internationale bescherming om voornoemde reden werd geweigerd. Vervolgens speelde zich hetzelfde scenario af toen u nadien in Frankrijk en Duitsland een gelijkaardig verzoek indiende. U ging opnieuw naar Frankrijk en Denemarken.

In september 2014 stuurde de Deense overheid u per vliegtuig naar Milaan in Italië. De Italiaanse overheid vertelde u dat u opnieuw een verzoek om internationale bescherming moest indienen, maar dat u eerst diende aan te tonen een officieel domicilie in Italië te hebben. U had er geen domicilie en gaf adres van een kerk op, maar dat was niet voldoende. U verklaarde dat de Italiaanse overheid u aanraadde om naar een andere Europees land te gaan. U ging naar Zwitserland en Nederland, waar u in 2017 opnieuw om internationale bescherming vroeg maar opnieuw werd verzocht terug naar Italië te gaan. U ging opnieuw naar Duitsland en Frankrijk.

In januari 2019 kwam u toe in België en diende u een verzoek in om internationale bescherming. U stelde niet naar Italië te willen terugkeren omdat u er achtervolgd werd door de Somalische mannen die eerder al in Somaliland wilden vermoorden uit bloedwraak. U legde geen stukken neer ter staving van uw identiteit, wel drie medische documenten van Belgische dokters: een verslag dd. 23.01.2019 van Dr. [R.F.] met het radiologisch resultaat betreffende onderzoek aan uw enkel en met doorverwijzing naar de dienst traumatologie, een consultatienota dd. 02.04.2019 van Dr. [B.S.] betreffende een breuk aan uw enkel en een doktersbriefje dd. 11.10.2019 van Dr. [Z.M.] met vaststelling van een litteken ter hoogte van uw rug.

Op 28 oktober 2019 nam het CGVS een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat u subsidiaire bescherming had in Italië. Op 12 november 2019 ging u tegen deze beslissing in beroep en het beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 5 juni 2020.

U reisde in 2020 naar Italië, daarna reisde u naar Malta, Frankrijk, Oostenrijk, Zwitserland, opnieuw naar Frankrijk en naar Nederland, waar u telkens een verzoek om internationale bescherming indiende en elke keer werd afgewezen omdat u reeds een statuut heeft in Italië. U kwam op 26 januari 2026 aan in België en diende op 2 februari 2026 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierin stelt u dat er op X informatie over u verspreid werd waarin blijkt dat u bekeerd zou zijn tot het christendom, dat u een terrorist bent bij Alshabaab en dat u homoseksueel zou zijn. U werd in Italië door twee Somalische mannen bedreigd omwille van wat er op X staat en u bent gevlucht.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en

van die aard zijn dat zij die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op uw specifieke omstandigheden verhinderen.

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk uw verklaringen (verklaring volgend verzoek, vraag 20), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigen van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigen gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigen van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstige van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstige betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigen van internationale bescherming in Italië, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband

(Country Report: Italy. AIDA/ECRE, July 2025 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/07/AIDA_IT_2024update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Wat betreft de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk dat u bedreigd werd door Somalische mannen in Italië nadat ze informatie over u ontdekten op X, moet worden benadrukt dat deze niet overtuigen (verklaring volgend verzoek, vraag 17 en vraag 20). Het is niet aannemelijk dat er op X zou staan dat u homoseksueel bent, dat u bij Alshabaab hoort of dat u bekeerd bent tot het christendom. U legt immers geen enkel bewijs neer om dit te staven. Bovendien heeft u deze informatie zelf niet gezien omdat u geen toegang zou hebben tot X (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Dat dit soort informatie op X of op andere sociale media te vinden zou zijn is bijgevolg een blote bewering die u niet staaft met enige concrete verklaringen of documenten. Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat, zelfs al zou het vaststaan dat deze zaken effectief plaatsgevonden hebben, quod non, er van u verwacht kan worden dat u zich wendt tot de Italiaanse autoriteiten om bescherming te vragen. Er kan namelijk redelijkerwijze van u verwacht worden dat, in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/7 en 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris een beoordelingsfout heeft gemaakt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker verder van oordeel is dat de bestreden beslissing genomen werd in strijd met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat vooreerst, onder verwijzing naar diverse wets- en verdragsbepalingen, rechtsbeginselen en rechtspraak, in op de principes die *in casu* van toepassing zijn en op de motieven van de bestreden beslissing.

Vervolgens zet hij het volgende uiteen met betrekking tot de nieuwe elementen die aan de orde zijn in onderhavige zaak:

“Verzoeker heeft in zijn volgend verzoek de volgende nieuwe elementen aangebracht, die geen verband houden met zijn vorige verzoek en die bijgevolg als echte nieuwe elementen in de zin van het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet te worden beschouwd.

Verzoeker verklaart dat hij homoseksueel is en in Italië bedreigd door twee Somalische mannen werd, waarna hij gevlucht is, maar ook dat hij lid van Al Shabab is en tot christendom zich bekeerde...

Sinds zijn eerste asielaanvraag blijkt dat verzoeker een kwetsbarer profiel heeft aangezien dat hij geen verblijfsvergunning heeft en dat hij dakloos is sinds meer dan 15 jaren.

Verder is zijn verblijfsvergunning sinds 2021 niet meer geldig in Italië.

i. Met betrekking tot het kwetsbare profiel van verzoeker

Verzoeker heeft in zijn volgend verzoek de volgende nieuwe elementen aangebracht, die geen verband houden met zijn vorige verzoek en die bijgevolg als echte nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dienen te worden beschouwd.

Verzoeker verklaart dat hij homoseksueel is en in Italië bedreigd werd door twee Somalische mannen, waarna hij gevlucht is.

Bovendien blijkt dat verzoeker, sinds zijn eerste asielaanvraag, een steeds kwetsbaarder profiel vertoont, aangezien hij geen geldige verblijfsvergunning heeft en dakloos is sedert meer dan vijf jaar.

Het dossier van verzoeker documenteert, over een periode van meer dan vijftien jaar, een aaneenschakeling van omstandigheden die onvermijdelijk diepe psychologische sporen nalaten. Verzoeker leeft sedert 2008 zonder enige stabiele verblijfplaats. Hij heeft overnacht op treinstations in Sicilië, Rome en Milaan, bij kerken bedeld voor eten, en is door meer dan tien Europese landen gezworven zonder ooit toegang te hebben gehad tot opvang, sociale bijstand of medische zorg. In zijn eigen woorden, afgelegd in 2019:

"Ik heb hepatitis B en ik ben ziek. Ik wil naar een andere opvang, als dat mogelijk is. Ik word ziek van het eten in dat OC." (Notities persoonlijk onderhoud CGVS, 15 oktober 2019, p. 10)

Het administratief dossier bevat drie medische documenten die zware letsels attesteren:

- Een breuk aan de enkel (Dr. [B.S.], consultatienota 02/04/2019, betreffende een breuk van 15/12/2018) - Een radiologisch verslag voor hetzelfde letsel met doorverwijzing naar de dienst traumatologie (Dr. [R.F.], 23/01/2019)

- Een litteken ter hoogte van de rug (lombaire gauche), vastgesteld door Dr. [Z.M.] (11/10/2019)

Verzoeker heeft deze letsels zelf beschreven als het gevolg van slagen die hij in Europa heeft gekregen. Het CGVS heeft in zijn beslissing van 2019 deze medische vaststellingen terzijde geschoven met de overweging dat zij "geen uitsluitel geven over de oorzaak van de letsels".

Dit is een onaanvaardbare redenering: het zijn de enige objectieve elementen in het dossier die het geweld waaraan verzoeker heeft blootgestaan, aantonen.

Verzoeker verklaarde in 2019 dat hij aan hepatitis B lijdt. Er is geen enkel element in het dossier dat aantoonde dat hij ooit behandeld is geweest voor deze chronische aandoening. Een niet-behandelde hepatitis B heeft op termijn ernstige gevolgen voor de lever en vereist regelmatige medische opvolging, opvolging die iemand die jarenlang dakloos is en geen toegang heeft tot gezondheidszorg, onmogelijk kan ontvangen.

Het is in dit licht dat de verklaringen van verzoeker in zijn volgend verzoek dienen te worden gelezen. Een persoon die verklaart tegelijkertijd:

- homoseksueel te zijn*
- bekeerd te zijn tot het christendom*
- lid te zijn van Al Shabaab*

Het moet ook vastgesteld worden de omstandigheden van de arrestatie van verzoeker.

De politie vermeldde dat (administratief dossier, stuk 3) :

“Personne faisait les 100 pas devant le commissariat de police en demandant de l'aide. Il explique avoir peur de se faire attaquer par des personnes inconnues. Il précise qu'il a des troubles psychiatriques. Monsieur est seul, sans argent et demande pour rentrer en Somalie. »

(vrije vertaling : "Betrokkene liep heen en weer voor het politiecommissariaat en vroeg om hulp. Hij verklaarde bang te zijn aangevallen te worden door onbekende personen. Hij preciseert dat hij psychiatrische stoornissen heeft. Meneer is alleen, zonder geld en vraagt om terug te keren naar Somalië.")

Dit administratief verslag, opgesteld door de politiediensten vóór enig gehoor bij het CGVS, documenteert ondubbelzinnig dat verzoeker reeds in een toestand van psychiatrische kwetsbaarheid verkeerde. Verzoeker verklaarde zelf psychiatrische stoornissen te hebben. Hij was alleen, zonder middelen, en vertoonde gedrag dat wijst op een ernstige toestand van psychisch lijden (heen en weer lopen, angst voor aanval door onbekenden, verzoek om terug te keren naar Somalië uit wanhoop). Dit zijn de klassieke tekenen van een persoon die nood heeft aan bijzondere procedurele behoeften in de zin van artikel 48/9 Vreemdelingenwet.

Verzoeker bevindt zich sinds minstens 2008, een periode van meer dan 15 jaar, in een situatie van structurele dakloosheid, zonder vast domicilie, zonder toegang tot reguliere gezondheidszorg, zonder sociaal netwerk. Het verwerende partij stelt dat verzoeker zijn beweerde kwetsbaarheid onvoldoende heeft gestaafd. Deze redenering miskent evenwel een structureel en wetenschappelijk gedocumenteerd fenomeen: de meest kwetsbare dakloze personen zijn precies diegenen die het minst in contact komen met diensten die hen zouden kunnen documenteren.

"Dak- en thuisloosheid is een van de meest extreme vormen van sociale uitsluiting."^[7]

Volgens verschillende wetenschappers zijn er verschillende verbindingen tussen dakloosheid en mentale gezondheid : "Il convient évidemment de rappeler que les troubles de la santé mentale sont pluriels et gradués : ce peuvent être des troubles psychiatriques sévères, des troubles non sévères de l'humeur, ou encore des troubles de la personnalité."

(vrije vertaling "Psychische aandoeningen zijn meervoudig en gradueel van aard: het kan gaan om ernstige psychiatrische stoornissen, niet-ernstige stemmingsstoornissen, of persoonlijkheidsstoornissen. Deze diversiteit impliceert dat het ontbreken van een formele psychiatrische diagnose geenszins uitsluit dat een persoon in een toestand van psychische kwetsbaarheid verkeert.) (stuk 4)

Het artikel gaat verder : "Tout cela favorise l'apparition de troubles anxieux tout en installant l'individu dans une temporalité immédiate et fragile." (vrije vertaling : "Dit alles bevordert het ontstaan van angststoornissen en dwingt het individu in een onmiddellijk en fragiel tijdsbesef, volledig gericht op overleven van de dag.")

Artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet verplicht het CGVS om, bij elk verzoek, te beoordelen of de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft die specifieke steunmaatregelen vereisen. In de bestreden beslissing stelt het CGVS laconiek:

"[...]" (Bestreden beslissing, p. 1)

Dit oordeel is onbegrijpelijk in het licht van het dossier. Het CGVS heeft de beoordeling van 2019 — waarbij verzoeker zich in een totaal andere situatie bevond — zonder enig bijkomend onderzoek overgenomen. Het heeft niet onderzocht of de tussenliggende periode van meer dan vijf jaar bijkomende gegevens heeft opgeleverd die op een verhoogde kwetsbaarheid wijzen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft evenwel uitdrukkelijk bevestigd dat de beoordeling van bijzondere procedurele noden een individuele en actuele beoordeling vereist:

"[...]" (RvV nr. 341 503, punt 8)

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij geen documenten neerlegt die zijn psychologische toestand, zijn dakloosheid, of zijn ervaringen staven. Maar dit verwijt keert de logica om: de reden waarom er geen documenten zijn, is precies de reden waarom de kwetsbaarheid zo ernstig is.

Een persoon die jarenlang dakloos is, die van land tot land zweeft zonder verblijfsvergunning, die door de Italiaanse overheid zelf werd doorverwezen naar andere Europese landen, die in treinstations sliep, die ziek is en geen medische zorg heeft kunnen ontvangen — die persoon heeft per definitie geen toegang tot de instellingen die zijn kwetsbaarheid zouden kunnen documenteren: geen vaste arts, geen psycholoog, geen maatschappelijk werker, geen adres, geen continuïteit van zorg.

De afwezigheid van documentatie is dus niet een aanwijzing dat de kwetsbaarheid niet bestaat. In huidige geval is de afwezigheid een directe vervolging van de precarire situatie.

De vaststelling dat verzoeker geen medisch of psychologisch attest heeft voorgelegd, kan de verwerende partij niet ontslaan van haar verplichting krachtens artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet om op eigen initiatief bijzondere procedurele noden te identificeren. De afwezigheid van een attest is in casu niet het gevolg van een gebrek aan problemen, maar wel van de totale marginalisering van verzoeker, die hem elke toegang tot medische of psychologische zorg ontzegt.

Het CGVS kon bijgevolg niet volstaan met het vaststellen van de afwezigheid van medische of psychologische attesten, maar diende — overeenkomstig zijn proactieve samenwerkingsplicht (art. 48/6 en 48/9 Vreemdelingenwet) — zelf de nodige stappen te zetten om verzoeker's kwetsbaarheid te beoordelen, rekening houdend met het structurele karakter van zijn situatie.

De verwerende partij beschikte over voldoende objectieve indicatoren die hadden moeten leiden tot een ambtshalve beoordeling. Door dit na te laten, heeft de verwerende partij artikel 48/9 geschonden.

Het CGVS heeft dit in casu volledig nagelaten.

ii. Geen onderzoek van de mogelijkheid om een nieuwe verblijfsvergunning te krijgen

Het administratief dossier bevat een brief van de Italiaanse overheid van 9 oktober 2017 en een Memo van de Nederlandse IND van 9 januari 2019, waaruit blijkt dat Italië aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend en een verblijfsvergunning heeft afgeleverd geldig tot 28 november 2021.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing van 10 maart 2026 was deze verblijfsvergunning bijgevolg reeds meer dan vier jaar vervallen.

Het CGVS erkent dit gegeven in de bestreden beslissing zelf door vast te stellen: "[...]"

a. Met betrekking tot het gebrek aan verblijfsvergunning en de objectieve landeninformatie over de algemene situatie in Italië voor statushouders

Uit de algemene en objectieve informatie die bij dit verzoekschrift wordt bijgebracht, en die, paradoxaal genoeg, is ontleend aan het AIDA-rapport waarnaar het CGVS zelf verwijst in zijn beslissing, zal afgeleid kunnen worden dat de bescherming die verzoeker formeel werd verleend in Italië, in de praktijk geen effectieve bescherming vormt.

Het CGVS stelt in zijn beslissing louter vast dat de landeninformatie niet toelaat te besluiten dat "elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie". Het CGVS verricht echter geen enkel concreet individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker in Italië, noch houdt het rekening met de specifieke persoonlijke omstandigheden die verzoeker in een bijzonder kwetsbare positie plaatsen.

Hieronder wordt aangetoond dat de cumulatie van onderstaande factoren, in het licht van de objectieve landeninformatie, ertoe leidt dat verzoeker bij terugkeer naar Italië dreigt terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, die onverenigbaar is met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat verzoeker inderdaad niet (meer) in het bezit is van een Italiaanse verblijfskaart. Dit wordt in feite op zich niet betwist door verwerende partij. De enige verblijfsvergunning waarvan het bestaan in het administratief dossier wordt bevestigd, werd afgegeven door de Questura van Rome en was geldig tot 28 november 2021. Op het ogenblik van de bestreden beslissing was deze vergunning bijgevolg reeds meer dan vier jaar vervallen.

Het AIDA-rapport 2024, het rapport waarnaar het CGVS zelf verwijst, bevestigt dat de subsidiaire beschermingsstatus in Italië wordt toegekend voor een periode van 5 jaar, waarna verlenging vereist is: "[...]" (AIDA Country Report Italy, July 2025, p. 259)

Verlenging van de verblijfsvergunning stuit echter in de praktijk op een onoverkomelijk obstakel. De Questura vereist immers een geregistreerd domicilieadres:

"[...]" (AIDA Country Report Italy, July 2025, p. 259)

Dit obstakel is voor verzoeker bijzonder acuut. Reeds in 2014 heeft verzoeker concreet ondervonden dat hij geen officieel domicilieadres kon opgeven in Italië, waarna de Italiaanse overheid hem aanraade naar een ander Europees land te vertrekken. Sindsdien heeft hij nooit een stabiele verblijfplaats in Italië gehad. Bij terugkeer beschikt verzoeker over geen enkel domicilieadres, en bijgevolg over geen reëel vooruitzicht op het verkrijgen of hernieuwen van zijn verblijfsvergunning.

Bovendien kan de procedure voor verlenging, zelfs indien aangevraagd, 16 tot 18 maanden in beslag nemen:

"[...]" (AIDA Country Report Italy, July 2025, p. 259)

Gedurende deze periode van 16 tot 18 maanden zou verzoeker bijgevolg de facto worden uitgesloten van toegang tot de arbeidsmarkt, de gezondheidszorg en een stabiele huisvesting.

Het AIDA-rapport 2024 beschrijft hoe het Italiaanse opvangstelsel voor statushouders in de praktijk een louter theoretische mogelijkheid is geworden:

"[...]" (AIDA Country Report Italy, July 2025, sectie D. Housing)

Concreet worden statushouders soms slechts enkele dagen na het verkrijgen van hun beschermingsstatus uit de opvangcentra gezet, zonder toegang te krijgen tot het SAI:

"[...]" (AIDA Country Report Italy, July 2025, sectie Stay in first reception centres and CAS)

De totale capaciteit van het SAI-netwerk is bovendien structureel ontoereikend:

"[...]" (AIDA Country Report Italy, July 2025)

Verzoeker, die reeds jarenlang afwezig is uit Italië, beschikt over geen enkel netwerk of sociale ankers aldaar. Hij heeft nooit gebruik kunnen maken van het SAI-stelsel. Bij terugkeer zou hij onmiddellijk worden geconfronteerd met dakloosheid, zonder enig vooruitzicht op opvang.

Het ontbreken van een geldige verblijfsvergunning leidt tot een cascade van uitsluitingen die verzoeker in een onontwarbare situatie plaatst:

"[...]" (AIDA Country Report Italy, July 2025, sectie Access to the labour market)

Zonder geldige verblijfskaart is toegang tot de arbeidsmarkt bijgevolg geblokkeerd.

Het AIDA-rapport bevestigt dat de toegang tot de arbeidsmarkt sterk afhankelijk is van sociale netwerken, waarover verzoeker niet beschikt:

"[...]" (AIDA Country Report Italy, July 2025, sectie Access to the labour market)

Sociale bijstand in Italië is voorbehouden aan personen die kunnen aantonen 10 jaar verblijf in Italië te hebben, waarvan minstens 2 jaar ononderbroken:

"[...]" (AIDA Country Report Italy, July 2025, sectie F. Social welfare)

Bovendien toont het rapport aan dat de discriminatoire werking van het sociale bijstandstelsel in de praktijk buitensporig zwaar neerkomt op buitenlanders:

"[...]" (AIDA Country Report Italy, July 2025, sectie F. Social welfare)

Uw Raad heeft immers, in zijn arresten nr. 341 503 en nr. 341 504, de situatie van terugkerende statushouders in Griekenland onderzocht en de volgende vaststellingen gedaan, die mutatis mutandis van toepassing zijn op de situatie van verzoeker in Italië:

"[...]" (RvV nr. 341 504, punt I. Verlenging van een ADET)

"[...]" (RvV nr. 341 503, punt 8)

"[...]" (RvV nr. 341 503, punt 8)

Vervolgens heeft Uw Raad, met verwijzing naar het geheel van de elementen, beslist dat nader individueel onderzoek vereist was, en daarbij uitdrukkelijk overwogen:

"[...]" (RvV nr. 341 503, punt 8.3)

De kamers in verenigde samenstelling van Uw Raad hebben deze redenering vervolgens bevestigd in hun arresten nr. n° 341 503, 341 504 en 341 505 van 20 februari 2026, waarbij de beslissing van het CGVS werd vernietigd en de zaak werd terugverwezen voor nader onderzoek. De Kamers in verenigde samenstelling oordeelden daarbij uitdrukkelijk dat de bureaucratische obstakels verbonden aan de verlenging van de verblijfsdocumenten, in het bijzonder de cascade van uitsluitingen die het gevolg is van een vervallen verblijfsvergunning, een ernstig risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest kunnen opleveren wanneer de betrokkene niet over middelen, netwerk of andere ondersteuning beschikt om de wachtperiode te overbruggen.

Hoewel deze arresten betrekking hebben op de situatie van statushouders in Griekenland, zijn de vastgestelde principes — met name de verplichting tot individueel onderzoek van de cascade van uitsluitingen bij een vervallen verblijfsvergunning — mutatis mutandis van toepassing op de situatie van verzoeker in Italië, gelet op de objectief vergelijkbare obstakels zoals gedocumenteerd in het AIDA 2024-rapport voor Italië.

b. De structurele onmogelijkheid om de dakloosheid in Italië te doorbreken en te ontvluchten

Het CGVS stelt in zijn beslissing dat de landeninformatie niet toelaat te besluiten dat elke terugkerende begunstigde van internationale bescherming in Italië blootgesteld zal worden aan een situatie van verregaande materiële deprivatie. Hiermee miskent het CGVS evenwel de kern van de beoordelingsmaatstaf zoals vastgelegd door het Hof van Justitie in het arrest Ibrahim e.a. (HvJ 19 maart 2019, C-297/17): het gaat er niet om of de algemene situatie voor alle statushouders problematisch is, maar wel of de concrete en individuele situatie van de betrokken persoon aanleiding geeft tot een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

Het profiel van verzoeker is dat van een meervoudig kwetsbare persoon. Wanneer dit profiel wordt getoetst aan de objectieve landeninformatie, moet worden vastgesteld dat elk afzonderlijk kwetsbaarheidsaspect een concrete en gedocumenteerde belemmering vormt voor de toegang tot zijn rechten in Italië. De cumulatie van deze aspecten sluit elke realistische mogelijkheid van effectieve rechtentoeegang uit.

[...]

Verzoeker heeft bij de politie verklaard psychiatrische stoornissen te hebben. Dit constitueert een objectief en gedocumenteerd gegeven in het administratief dossier. In het licht van de objectieve landeninformatie is het evident dat een persoon met psychiatrische kwetsbaarheden in Italië niet over de nodige opvang en zorginfrastructuur kan beschikken.

Het AIDA 2024 rapport stelt hierover:

"[...]" (AIDA Country Report Italy 2024, hoofdstuk Vulnerable persons, p. 199)

Meer concreet documenteert het rapport het volgende:

"[...]" (p. 199)

"[...]" (AIDA Country Report Italy 2024, p. 183)

Zelfs wanneer een psychiatrisch kwetsbare persoon officieel recht heeft op een SAI-project dat is uitgerust voor zijn noden, biedt het systeem in de praktijk geen garantie op toegang:

"[...]" (AIDA Country Report Italy 2024, voetnoot 1080)

Dit impliceert dat een kwetsbaar persoon als verzoeker, die bovendien niet over de middelen of het sociale netwerk beschikt om gerechtelijke stappen te zetten, in de praktijk verstoken blijft van gespecialiseerde opvang.

De gevolgen van dit systematisch tekort op de geestelijke gezondheid worden bevestigd door een studie van de NGO "Doctors for Human Rights", aangehaald in het AIDA rapport:

"[...]" (AIDA Country Report Italy 2024, p. 199)

Verzoeker heeft reeds 15 jaar van dakloosheid achter de rug. De objectief gedocumenteerde psychiatrische signalen in het dossier — de politieverklaring, de hypervigilantie, de aanwijzingen van desoriëntatie — zijn niet los te zien van deze langdurige blootstelling aan precaire omstandigheden. Een terugkeer naar Italië zonder enig perspectief op gespecialiseerde opvang zou deze reeds ernstige kwetsbaarheid alleen maar verder verdiepen.

Verzoeker vertrok Italië meer dan tien jaar geleden. Volgens het Aida rapport : "[...]" (AIDA, p. 277).

Het AIDA verslag vermeldt verder : "[...]"

Verzoeker zal geen toegang aan SAI hebben in geval van terugkeer.

Zelfs indien verzoeker geen toegang krijgt tot sociale huisvesting of het SAI-stelsel, kan niet worden aangenomen dat hij zich op de private huurmarkt zou kunnen redden. De objectieve informatie toont aan dat de toegang tot de private huurmarkt voor begunstigden van internationale bescherming in Italië op systematische wijze geblokkeerd wordt door structurele discriminatoire obstakels.

Uit de algemene informatie blijkt dat het vinden van een adequate woning sterk bemoeilijkt wordt door de weigerachtige houding van de verhuurders om hun woning te verhuren aan begunstigden van internationale bescherming:

"[...] (NIEM National Report 2022, p. 46-47)

Door het AIDA verslag :

Deze houding leidt in de praktijk tot de ontwikkeling van woonsegregatie: migranten worden geconcentreerd in gettowijken, wat door meerdere studies wordt aangemerkt als een obstakel voor succesvolle integratieprocessen.

Dit obstakel is voor verzoeker bijzonder acuut: hij beschikt over geen enkel sociaal netwerk in Italië, geen stabiel inkomen en geen verblijfsadres. De drie sleutelementen die een verhuurder minimaal zou vereisen — inkomen, referenties, domicilieadres — zijn voor verzoeker onmogelijk te verkrijgen bij terugkeer.

In het algemeen is het Italiaanse huisvestingsstelsel ontoereikend, en bestaat er een gebrek aan een structurele aanpak en aan coördinatie tussen de verschillende regio's, waardoor statushouders grote moeilijkheden ondervinden op vlak van huisvesting.

iii. Conclusie

De combinatie van de objectief aangetoonde, algemene obstakels en hindernissen voor statushouders in Italië en de eerdere ervaringen van verzoeker in Italië, kunnen redelijkerwijs tot een gegrond vermoeden leiden dat verzoeker in geval van terugkeer naar Italië in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, in strijd met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 EVRM.

Het dossier bevat meerdere objectieve en convergente indicatoren die wijzen op een bijzondere toestand van psychische kwetsbaarheid bij verzoeker. Het politieverlag meldt uitdrukkelijk een auto-declaratie van psychiatrische stoornissen, een toestand van isolement, zwerfgedrag en totale afwezigheid van bestaansmiddelen. Drie medische stukken — een gebroken enkel, een litteken op de rug (geweld) en een onbehandelde hepatitis B — documenteren een lichamelijk verval dat onlosmakelijk verbonden is met een structurele toestand van dakloosheid van achttien jaar.

Welnu, de wetenschappelijke literatuur heeft aangetoond dat "het leven op straat psychische stoornissen veroorzaakt op dezelfde wijze als gewapende conflicten of natuurrampen."

Deze stoornissen zijn "meervoudig en gradueel van aard" en kunnen variëren van ernstige psychiatrische aandoeningen tot stemmingsstoornissen of persoonlijkheidsstoornissen.

Het CGVS heeft geen enkel van deze indicatoren als aanleiding beschouwd om artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet ambtshalve toe te passen, dat nochtans de verplichting oplegt om de bijzondere procedurele behoeften van personen in een situatie van kwetsbaarheid te identificeren en er rekening mee te houden.

Dit nalaten is des te ernstiger omdat, zoals de wetenschappelijke literatuur onderstreept, daklozen worden geconfronteerd met "grote obstakels bij de toegang tot psychiatrische zorg, vaak versterkt door stigmatisering en sociale desaffiliatie," en dat "de psychische lijdensdruk soms onzichtbaar, geïnternaliseerd en niet-uitgedrukt" blijft.

Het ontbreken van een formeel medisch document betreffende de psychische toestand van verzoeker is bijgevolg geenszins het bewijs dat er geen kwetsbaarheid bestaat — het is integendeel de verwachte manifestatie ervan.

De niet-inaanmerkingneming van het kwetsbare profiel van verzoeker heeft ook gevolgen voor de beoordeling van zijn situatie in Italië. Het CGVS heeft geoordeeld dat verzoeker naar Italië kan worden teruggestuurd, zonder rekening te houden met de cumulatieve impact van zijn kwetsbaarheden op zijn feitelijke vermogen om toegang te krijgen tot de structuren die in theorie beschikbaar zijn.

Artikel 48/9 Vw vereist echter dat de kwetsbaarheidsstatus niet enkel procedureel, maar ook inhoudelijk, wordt meegenomen in de beoordeling.

Daklozen bevinden zich immers "potentieel in een verslechterde geestelijke gezondheidstoestand" wanneer zij worden geconfronteerd met institutionele vereisten, en moeten aanpassingsinspanningen leveren die "onverenigbaar zijn met de dagelijkse overleveringslogica."

Een persoon die achttien jaar op straat heeft geleefd en die objectieve tekenen van psychiatrische kwetsbaarheid vertoont, beschikt niet over het psychisch vermogen om autonoom de administratieve stappen te ondernemen die vereist zijn om in Italië — waar het systeem bijzonder gelaagd en toegangsbeperkend is, toegang te krijgen tot opvang, gezondheidszorg of huisvesting.

De geestelijke gezondheid is "een van de sleutelementen van de problematiek van het daklozenbestaan, want zij kan zowel de oorzaak als het gevolg zijn van het leven op straat." Voor een duurzame reïntegratie van daklozen met psychologische of psychiatrische stoornissen is "toegang tot begeleiding en kwaliteitsvolle behandeling essentieel."

Het AIDA 2024-rapport toont aan dat deze structuren in Italië bijzonder moeilijk toegankelijk zijn, en dat hun capaciteit ruimschoots onvoldoende is voor statushouders in een kwetsbare situatie.

Door het kwetsbare profiel van verzoeker niet te erkennen, noch procedureel, noch ten gronde, heeft het CGVS een beslissing genomen die zowel in strijd is met artikel 48/9 Vw als met de verplichting tot individueel en geactualiseerd onderzoek, zoals opgelegd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwerende partij kon in een geval als het voorliggende niet op rechtmatige wijze toepassing maken van de mogelijkheid die haar door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geboden wordt om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk te verklaren. Het middel is gegrond.”

3.1.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde hem subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor bijkomend onderzoek.

3.1.3. In de inventaris van de stukken gevoegd bij het verzoekschrift wordt melding gemaakt van het artikel “*La santé mentale des sans-abri au prisme des temporalités de la survie et des institutions*”, gepubliceerd in *Alternatives Humanitaires*, n° 22, maart 2023, online te raadplegen via <https://www.alternatives-humanitaires.org/fr/2023/03/21/la-sante-mentale-des-sans-abri-au-prisme-des-temporalites-de-la-survie-et-des-institutions/>.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, ingevolge de vaststelling dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/7 en 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.3. Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat de adjunct-commissaris de beoordeling van de bijzondere procedurele noden, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, die werd gemaakt in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming “*zonder enig bijkomend onderzoek*” heeft overgenomen waar in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat er zich geen bijkomende elementen aandienen noch door verzoeker worden aangereikt die op deze eerdere beoordeling een ander licht werpen. Hij meent dat zijn dossier meerdere objectieve indicaties van zijn bijzondere psychische kwetsbaarheid bevat die aanleiding hadden moeten geven tot het identificeren en in rekening nemen van bijzondere procedurele noden.

Waar verzoeker vooreerst wijst op de inhoud van het administratief verslag dat naar aanleiding van zijn arrestatie op 26 januari 2026 werd opgesteld door de politie, blijkt hieruit niet ondubbelzinnig dat verzoeker reeds vóór enig gehoor in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming “*in een toestand van psychiatrische kwetsbaarheid*” verkeerde, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt. De omstandigheden dat verzoeker heen en weer liep voor het politiecommissariaat en er zelf om hulp kwam vragen, dat hij verklaarde bang te zijn aangevallen te worden door onbekende personen, dat hij aangaf psychiatrische stoornissen te hebben, alleen was, geen geld bijhad en de wens uitte om naar Somalië terug te keren, vormen op zich geen objectieve aanwijzingen dat verzoeker niet in staat kon worden geacht om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek (administratief dossier, stuk 7, ‘*Rapport administratif: Séjour illégal*’). Hij heeft in het kader van zijn huidig volgend verzoek ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf geen elementen of omstandigheden kenbaar gemaakt die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, stuk 7, ‘*Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ*’). Verder ligt geen enkel attest voor ter staving van verzoekers beweerde psychiatrische problematiek. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat een persoon die jarenlang dakloos is, van land tot land “*zweeft*” zonder verblijfsvergunning, door de

Italiaanse overheid zelf werd doorverwezen naar andere Europese landen, in treinstations sliep, ziek is en geen medische zorg heeft kunnen ontvangen, *“per definitie geen toegang [heeft] tot de instellingen die zijn kwetsbaarheid zouden kunnen documenteren”*. De preciaire situatie waarin verzoeker zich beweerdelijk sinds vijftien jaar bevindt heeft hem er klaarblijkelijk niet van weerhouden meerdere Europese landen te doorcrossen en meerdere procedures met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming te doorlopen. Dit impliceert dat verzoeker herhaaldelijk de weg wist te vinden naar verschillende Europese officiële instanties bevoegd voor het behandelen van beschermingsaanvragen. Verzoeker slaagde er ondanks zijn vermeend preciaire situatie klaarblijkelijk ook in meerdere medische afspraken te maken, getuige drie medische attesten aanwezig in het administratief dossier, waaruit blijkt dat hij in 2019 in België artsen consulteerde voor het onderzoeken van een breuk aan zijn enkel en het vaststellen van een litteken ter hoogte van zijn rug (administratief dossier eerste verzoek, map ‘Documenten’). Uit zijn verklaringen blijkt tevens dat hij heden pijnstillers en slaapmedicatie krijgt en dat hij tijdens zijn vorige verblijf in België een medische ingreep onderging die hem genezen heeft van een ziekte of aandoening (administratief dossier, stuk 7, ‘Verklaring volgend verzoek’, vraag 13). Gelet op voorgaande vaststellingen, kan het allerminst overtuigen dat het gebrek aan attesten met betrekking tot verzoekers actuele gezondheidstoestand het gevolg is van *“de totale marginalisering van verzoeker, die hem elke toegang tot medische of psychologische zorg ontzegt”*. Verder blijkt uit het verslag van verzoekers gehoor naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek dat verzoeker, niettegenstaande zijn bewering mentaal ziek te zijn en geheugenproblemen te hebben, in staat bleek de hem gestelde vragen correct te begrijpen en hierop gericht en concreet te antwoorden. Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting oppert dat verzoekers psychische problemen duidelijk blijken uit het feit dat hij zowel zou hebben verklaard dat hij homoseksueel is als dat hij een lid is van Al-Shabaab, kan uit voormeld gehoorverslag niet blijken dat verzoeker ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat hij dergelijke incoherente uitspraken ooit zelf zou hebben gedaan. Verzoeker gaf in tegendeel aan dat het om valse informatie ging die over hem verspreid werd op X en waardoor hij bedreigingen kreeg (*ibid.*, vraag 17). Dat verzoekers beweerde fysieke of psychische problemen hem ervan zouden hebben weerhouden de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige verzoek terdege toe te lichten, kan geenszins blijken.

De elementen die blijken uit het administratief dossier kunnen derhalve niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een ernstige psychologische/psychiatrische problematiek in verzoekers hoofde die hem zou verhinderen om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze deel te nemen aan de procedure in het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming. Verzoeker blijft in gebreke voldoende concrete, naar behoren gestaafde elementen aan te brengen op grond waarvan in zijnen hoofde dient te worden besloten tot het bestaan van bijzondere procedurele noden die het nemen van specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Dit nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat te preciseren welke steunmaatregelen volgens hem *in casu* hadden moeten worden genomen en in welke zin dit de bestreden motivering en beslissing had kunnen beïnvloeden.

Een schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet kan niet blijken.

3.2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidige volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot het voorgaande verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als

vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.2.5. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 28 oktober 2019 door de toenmalige commissaris-generaal in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard aangezien uit de gegevens in het administratief dossier bleek dat verzoeker in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, met hieraan gekoppeld een verblijfsdocument geldig tot 28 november 2021, hij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar Italië, zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn, en zijn levensomstandigheden aldaar niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad op 5 juni 2020 verworpen daar verzoeker niet betwistte dat hij subsidiaire bescherming geniet in Italië en verder geen gegronde middelen aanvoerde tegen de motieven op grond waarvan terecht besloten werd tot de niet-ontvankelijkheid van zijn eerste verzoek.

In het kader van zijn huidige volgend verzoek voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat zijn Italiaanse verblijfsvergunning op datum van de bestreden beslissing reeds meer dan vier jaar vervallen was, doch hij betwist niet dat nog steeds over een internationale beschermingsstatus in Italië beschikt. De Raad wijst er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-*acquis*, waar de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU).

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus in Italië zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Derhalve dient de adjunct-commissaris te worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing met recht overweegt dat de nieuwe elementen of feiten die verzoeker in het kader van zijn huidige, volgend verzoek aanhaalt verband moeten houden met zijn situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, zijnde Italië, en van die aard moeten zijn dat zij de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen.

3.2.6. Verzoeker haalt in het kader van zijn huidige, volgend verzoek aan dat hij in Italië op straat leefde, geen werk, geen uitkering en geen ziekteverzekering had en er gewoonweg geen toekomst had. Hij beweert verder dat hij in Italië bedreigd werd door Somaliërs die hem ervan verdachten een spion voor Italië te zijn en informatie over hen aan de Italiaanse overheid te geven waardoor ze in de problemen kwamen met hun documenten. De mannen zouden verzoeker gezegd hebben dat ze op het sociale mediaplatform X zijn naam en interview hadden gevonden. Verzoeker zou ook van enkele Somaliërs in Frankrijk vernomen hebben dat op X verspreid wordt dat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom, en dat hij een terrorist is aangesloten bij Al-Shabaab. Tot slot vermeldt verzoeker dat er op X, TikTok en YouTube video's staan waarin er verteld wordt dat hij homo is en stelt hij te vrezen dat hij om die reden gestenigd zal worden. Verzoeker legt tijdens de administratieve procedure geen documenten neer ter staving van zijn huidige, volgend verzoek (administratief dossier, stuk 7, 'Verklaring volgend verzoek', vragen 17, 19 en 20).

3.2.7. Wat vooreerst verzoekers levensomstandigheden in Italië betreft, wijst de Raad erop dat ingevolge de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient te worden nagegaan of deze verzoeker blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een

“bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90 en 101). Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

De Raad is in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat de beschikbare landeninformatie, meer bepaald “*Country Report: Italy. Update 2024*” van AIDA/ECRE van juli 2025, waarvan een online versie raadpleegbaar is via de weblink opgenomen in de bestreden beslissing, niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Italië blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die anderszins doet besluiten. Verzoeker betwist bovenstaande conclusie overigens niet, maar is in zijn verzoekschrift van oordeel dat de adjunct-commissaris geen enkel concreet individueel onderzoek naar zijn situatie in Italië verricht, noch rekening houdt met de specifieke persoonlijke omstandigheden die hem in een bijzonder kwetsbare positie plaatsen.

3.2.8. Te dezen dient te worden benadrukt dat de Raad reeds in zijn arrest met nummer 236 417 van 5 juni 2020 vaststelde dat uit verzoekers verklaringen afgeleid in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming duidelijk naar voren kwam dat hij nooit de intentie had in Italië te blijven en aldaar een leven op te bouwen en dat hij evenmin (ernstige) pogingen ondernomen heeft om toegang te krijgen tot de rechten verbonden aan zijn beschermingsstatuut in Italië. De Raad wees er in voormeld arrest voorts op dat verzoeker getuigt van een grote zelfredzaamheid, gelet op zijn talloze omzwervingen in Europa en dat en hij derhalve ook niet aannemelijk maakt dat, wanneer hij wel degelijk pogingen in Italië onderneemt om aldaar zijn leven op te bouwen, hij desondanks toch verstoken zal blijven van de meest elementaire behoeften.

Aldus is het in het kader van zijn huidige, volgend verzoek aan verzoeker, die verklaart in 2020 te zijn teruggekeerd naar Italië, om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn situatie en ervaringen na zijn terugkeer aldaar dermate precair waren dat hij er, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie is terechtgekomen, dan wel dat hij in een dergelijke toestand dreigt terecht te komen indien hij thans naar Italië zou terugkeren. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

3.2.9. In zoverre verzoeker meent thans bijzonder kwetsbaar te zijn daar hij zich sinds minstens 2008, een periode van meer dan vijftien jaar, “*in een situatie van structurele dakloosheid, zonder vast domicilie, zonder toegang tot reguliere gezondheidszorg, zonder sociaal netwerk*” bevindt, beperkt hij zich tot een loutere bewering. Hoger, onder punt 3.3.3., werd reeds gewezen op de vaststelling dat verzoeker geen enkel attest voorlegt ter staving van de psychiatrische stoornissen die hij verklaard te hebben. De door verzoeker voorgehouden link tussen zijn vermeende psychiatrische problematiek en langdurige blootstelling aan preciaire omstandigheden wordt verder op geen enkele wijze geobjectiveerd. De verwijzing in zijn verzoekschrift naar wetenschappelijke literatuur, waaronder een artikel over de mentale gezondheid van daklozen (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), is te dezen niet dienstig. Zoals reeds werd vastgesteld in het kader van zijn eerste verzoek, getuigt verzoeker van een grote zelfredzaamheid, onder meer gelet op de vele beschermingsaanvragen die hij achtereenvolgens in verschillende Europese landen heeft ingediend en de stappen die hij daarbij telkens diende te ondernemen om met de bevoegde instanties in contact te komen en de daaropvolgende procedure te doorlopen. Dit niettegenstaande zijn bewering sinds 2008, het jaar van zijn aankomst in Europa, dakloos te zijn geweest. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn specifieke, individuele omstandigheden, niet in staat is de medische of psychologische problemen die hem op heden zouden verhinderen zijn rechten als statushouder in Italië uit te oefenen naar behoren te laten attesteren. In dit verband kan opnieuw verwezen worden naar de medische documenten aanwezig in het administratief dossier, waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker in het verleden wel degelijk toegang had tot medische zorgen tijdens zijn omzwervingen doorheen Europa. Overigens kan nergens uit deze documenten blijken dat de geattesteerde letsels te wijten zijn aan of enigszins in verband staan met de vermeende preciaire omstandigheden waarin verzoeker gedurende de afgelopen jaren in verschillende Europese landen

zou hebben geleefd. Verzoekers stelling dat de desbetreffende stukken “*een lichamelijk verval dat onlosmakelijk verbonden is met een structurele toestand van dakloosheid van achttien jaar*” documenteren, vindt hierin geen steun. Waar verzoeker er nog op wijst in 2019 te hebben verklaard dat hij aan hepatitis B lijdt, dient te worden vastgesteld dat hij toen geen stukken heeft neergelegd ter staving hiervan en dat hij ook in het kader van onderhavige procedure in gebreke blijft de nodige stavingstukken bij te brengen. Derhalve is zijn betoog dat geen enkel element in zijn dossier aantoonde dat hij hiervoor ooit behandeld is geweest en dat een niet-behandelde hepatitis B regelmatig medische opvolging vereist, niet dienstig.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij, voor zover hij nood zou hebben aan medische of psychologische hulp, deze in Italië niet zou kunnen verkrijgen, mits hij daartoe de nodige stappen zet.

3.2.10. Waar verzoeker opmerkt dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zijn Italiaanse verblijfsvergunning al meer dan vier jaar vervallen was en betoogt, onder verwijzing naar voormelde “*Country Focus: Italy*”, dat de procedure voor verlenging zestien tot achttien maanden in beslag kan nemen, gedurende welke periode hij *de facto* zou worden uitgesloten van toegang tot de arbeidsmarkt, de gezondheidszorg en een stabiele huisvesting, wijst de Raad op het volgende. Uit de beschikbare objectieve landeninformatie blijkt dat het verlengen van een Italiaanse verblijfsvergunning inderdaad een lange tijd kan duren, maar dat begunstigden van internationale bescherming ondertussen een bewijs krijgen dat hun verblijfsvergunning vernieuwd wordt. Dit bewijs vervangt in theorie de verblijfsvergunning voor elk doel. In de praktijk zou dit bewijs na een aantal maanden niet langer als een geldig document worden beschouwd – volgens een omzendbrief van het Italiaanse ministerie van Binnenlandse Zaken van 2024 is het slechts geldig gedurende negen maanden – waardoor het voor veel statushouders vervolgens moeilijk zou zijn om hun toegang tot de voordelen verbonden aan hun status te behouden (AIDA/ECRE, “*Country Report: Italy*” van juli 2025, p. 259). Verzoeker brengt geen concrete elementen noch andere landeninformatie aan die afbreuk doen aan deze informatie. Het kan niet worden aangenomen dat verzoeker, die niet aantoonde dermate kwetsbaar te zijn dat hij niet in staat zou zijn zich staande te houden en zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië uit te oefenen en die bovendien blijkt geeft van een grote mate van zelfredzaamheid, een eventuele wachtperiode niet zou kunnen overbruggen zonder terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift verder op dat de verlenging van een verblijfsvergunning in de praktijk op een onoverkomelijk obstakel stuit, aangezien de Questura een geregistreerd domicilieadres vereist waarover hij bij terugkeer niet beschikt. Evenwel leest de Raad in de beschikbare landeninformatie dat de praktijk waarbij de Questura een aanvraag tot afgifte of hernieuwing van de verblijfsvergunning afwijst omwille van het ontbreken van een geregistreerde woonplaats, geen grond vindt in de Italiaanse wetgeving. Om die reden heeft het Italiaanse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2015 een omzendbrief gericht aan de Questura van Rome om erop te wijzen dat de wet niet vereist dat statushouders over een geregistreerde woonplaats beschikken om een hernieuwingsaanvraag in te dienen. Zulke praktijk is ook al door Italiaanse rechtbanken veroordeeld (AIDA/ECRE, “*Country Report: Italy*” van juli 2025, p. 259). Waar zou blijken dat lokale politiekantoren toch nog een domicilie vragen, toont verzoeker niet aan dat hij zich niet zou kunnen wenden tot hogere instanties en rechtsbescherming zal kunnen genieten indien hij met zulke praktijk wordt geconfronteerd.

Verzoekers verwijzing in dit verband naar de arresten van de Raad van 20 februari 2026 met respectievelijk nummers 341 503, 341 504 en 341 505, is *in casu* niet dienstig. De precedentwerking wordt niet aanvaard in het Belgisch recht en elk verzoek om internationale bescherming dient individueel te worden beoordeeld.

3.2.11. Verzoeker bevestigt ter zitting zijn eerdere verklaringen volgens dewelke hij in 2020 naar Italië is teruggekeerd en in de daaropvolgende jaren is doorgereisd naar verschillende andere Europese landen, waar hij telkens een verzoek om internationale bescherming indiende dat werd besloten met een negatieve beslissing, alvorens in januari 2026 opnieuw naar België te komen. Verzoekers omzwervingen in Europa vormen een duidelijke indicatie dat hij geenszins de intentie had om in Italië een duurzaam bestaan uit te bouwen en er de rechten verbonden aan zijn internationale beschermingsstatuut daadwerkelijk uit te oefenen. Verzoeker toont evenmin *in concreto* aan dat hij daartoe ernstige pogingen ondernomen heeft, noch dat dit van hem niet redelijkerwijze mocht worden verwacht, mede in acht genomen voorgaande vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft zijn vermeende bijzondere kwetsbaarheid naar behoren te staven.

3.2.12. De verwijzing in het verzoekschrift naar de moeilijke levensomstandigheden waarin (kwetsbare) begunstigden van internationale bescherming in Italië kunnen terecht komen blijktens voormeld landenrapport van AIDA/ECRE, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoeker gelet op voorgaande in gebreke blijft. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden

gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Italië persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Daarnaast merkt de Raad op dat het loutere feit dat er in Italië sprake is van discriminatie, onder meer op de woninghuurmarkt, zoals verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt, hoe betreurenswaardig ook, op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Italië aannemelijk te maken.

3.2.13. Wat betreft de vermeende bedreigingen die verzoeker in Italië zou hebben ontvangen van Somalische mannen die informatie over hem zouden hebben ontdekt op X, dient in navolging van de adjunct-commissaris te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staaft. De geruchten die over verzoeker de ronde zouden doen houden overigens geen steek. Zo zou er op X te lezen staan dat verzoeker zowel homoseksueel is, behoort tot Al-Shabaab én bekeerd is tot het christendom. Ter zitting verduidelijkt zijn advocaat dat verzoeker deze zaken over zichzelf zou hebben verklaard en zo in de problemen is gekomen. Het kan evenwel geenszins overtuigen dat iemand dermate incoherente verklaringen voor waar zou aannemen en verzoeker om die reden zou willen viseren. Wat er ook van zij, op basis van deze loutere beweringen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees in dit verband, noch aan het feit dat verzoeker in Italië zou zijn bedreigd door Somaliërs die hem zouden hebben verdacht van spionage voor de overheid, zoals hij eveneens louter beweert. Zelfs al zou worden aangenomen dat de feiten die verzoeker aanhaalt effectief hebben plaatsgevonden, *quod non*, toont verzoeker niet aan dat hij hiertegen geen bescherming zou kunnen verkrijgen van de bevoegde Italiaanse autoriteiten. Van verzoeker kan als begunstigde van internationale bescherming in Italië redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle mogelijke middelen uitput die het recht hem in Italië biedt, evenals dat hij dit omstandig documenteert.

3.2.14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, zijn er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde, of door verzoeker voorgelegd, die van die aard zijn dat ze de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen, en aldus de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming in toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

3.2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de DVZ gehoord werd op afstand en daarbij de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen (administratief dossier, stuk 7, 'Verklaring volgend verzoek' dd. 24 februari 2026). De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal *c.q.* de adjunct-commissaris luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.16. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin kan blijken dat er een beoordelingsfout zou zijn gemaakt.

3.2.17. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT